

Sygn. akt II K 227/18

1 Ds. 243.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Roman Chorab

Protokolant Joanna Gawel – Wojciechowska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 03.04.2018 r., 10.05.2018 r., 17.05.2018 r., 11.09.2018 r., 26.11.2018 r., 22.01.2019 r., 04.03.2019 r., 15.04.2019 r., 28.05.2019 r., 30.07.2019 r., 06.08.2019 r.

sprawy:

1. S. M. (1)

ur. (...) w C.

s. H. G. i H. z d. Ł.,

2.M. T. (1)

ur. (...) w J.

c. M. i M. z d. Ł.

oskarżonych o to , że :

I. w dniu 9 czerwca w Ś., w Oddziale I Banku (...) S.A. wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty 142.207.00 zł. wynikającej z kredytu gotówkowego nr (...), poprzez przedłożenie nierzetelnego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) Sp. z o.o., ul. (...) w N., które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego kredytu, wprowadzając tym samym w błąd pracownika banku odpowiedzialnego za podjęcie decyzji o udzielenie kredytu.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. M. M. (3)

ur. (...) w L.

c. J. i I. z d. J.

a nadto M. T. (1)

oskarżonych o to , że :

II. w dniu 3 stycznia 2017 r. w Ś., w Oddziale I Banku (...) S.A. wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziły w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty 149.999.01 zł. wynikającej z kredytu gotówkowego nr (...), poprzez przedłożenie nierzetelnego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) Sp. z o.o. ul. (...) w N., które to zaświadczenie miało istotne znaczenia dla uzyskania wymienionego kredytu, wprowadzając tym samym w błąd pracownika banku odpowiedzialnego za podjęcie decyzji o udzieleniu kredytu

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżonego S. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu S. M. (1) karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

III. oskarżoną M. T. (1) uznaje za winną popełnienia czynów opisanych w pkt. I i II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk za każdy z tych czynów wymierza jej kary po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonej M. T. (1) karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

V. oskarżoną M. M. (3) uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonej M. T. (1) w pkt. III kary pozbawienia wolności łączy i orzeka wobec oskarżonej M. T. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk i art. 72 § 1 pkt 1 i 8 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych S. M. (1), M. T. (1) kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okresy prób po 2 (dwa) lata, zobowiązując oskarżonego S. M. (1) do bieżącego spłacania zaciągniętego kredytu, a M. T. (1) do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

VIII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu zapisanych pod nr Drz (...), karta 11 i 24 akt sprawy na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie w aktach sprawy;

IX. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych S. M. (1), M. T. (1), M. M. (3) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach po 1/5 tj. kwocie po 38,00 złotych i na podstawie art. 2 ust 1 pkt 2 i 3 i art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych wymierza im opłaty: S. M. (1) w kwocie 680 zł, M. T. (1) w kwocie 580 zł, a M. M. (3) w kwocie 120 zł.

Sygn. akt II K 227/18

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Oskarżeni S. M. (1) i M. M. (3) są małżeństwem. Mają odpowiednio 52 i 49 lat. Obecnie są stałymi mieszkańcami Ś.. Mają dwoje dzieci. S. M. (1) z zawodu jest murarzem, pracuje za granicą w Szwajcarii - osiąga dochód miesięczny około 4000 franków szwajcarskich. M. M. (3) jest kelnerką w „Barze nad K.” w Ś. – osiąga z tego tytułu dochód netto około 800 zł miesięcznie.

(dowód: dane osobowe oskarżonego S. M. (1)- k. 191-192 akt II K 1/18 , 53v ; dane osobowe oskarżonej M. M. (3) – k. 199-200 akt II K 1/18, k. 40).

Oskarżona M. T. (1) jest stałą mieszkanką M., mającą obecnie 32 lata. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. W toku postępowania i wcześniej pracowała w Banku (...) w Ś. jako doradca klienta za wynagrodzenie około 3200 zł netto.

(dowód: dane osobowe oskarżonej M. T. (1) – k. 216 akt II K 1/18 , k.29)

Małżeństwo S. i M. M. (3) było zadłużeni. Zawierali oni umowy kredytowe przez Internet oraz w oddziałach banków, zakładali karty kredytowe. Zaciągniętych zobowiązań nie spłacali w terminie i w pełnych ratach.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. M. (1) – k. 193 akt II K 1/18, k. 53v-54 ; wyjaśnienia oskarżonej M. M. (3) – k. 201 akt II K 1/18, k. 40v-41 ; częściowo wyjaśnienia oskarżonej M. T. (1) – k. 29v; częściowo zeznania świadka M. K. – k. 73)

Z uwagi na swoje problemy w spłacie zaciągniętych zadłużeń oskarżona M. M. (3) udała się do oddziału Banku w Ś., dostała wówczas propozycję zaciągnięcia kredytu konsolidacyjnego. Otrzymała od pracownika banku - M. T. (1) niewypełnione druki zaświadczeń o zarobkach.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. M. (3) – k. 201 akt II K 1/18).

Oskarżony S. M. (1) w dniu 9 czerwca 2016 roku M. T. (1), wówczas pracownicy Banku (...) oddział w Ś. przedłożył niewypełnione zaświadczenie o zarobkach na którym widniał jedynie jego podpis, oraz pieczętka firmy (...). Na osobnej kartce oskarżony S. M. (1) napisał dane „S. A. 603 060 309”. Oskarżony S. M. (1) nigdy nie pracował we wskazanej w zaświadczeniu firmie , a podana przez niego osoba, to jego sąsiadka, która nigdy go nie zatrudniała.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. M. (1) – k. 193 akt II K 1/18 k. 53v-54 ; zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach – k. 11 akt II K 1/18)

Weryfikacji pod względem merytorycznym przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach dokonywała oskarżona M. T. (1). Sprawdziła ona istnienie firmy podanej w zaświadczeniu w Internecie. Podczas zawierania umowy kredytowej w dniu 9 czerwca 2016 roku na zaświadczeniu o zarobkach wpisała dane „S. A. i nr tel. (...)” podane przez oskarżonego S. M. (1) na osobnej kartce , a następnie zatelefonowała pod podany przez niego nr telefonu, celem weryfikacji zatrudnienia oskarżonego w firmie (...) z wynikiem pozytywnym co nakreśliła na zaświadczeniu. Tym samym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej na podstawie nierzetelnego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, które przyjęła M. T. (1) zawarta została umowa kredytu gotówkowego nr (...) (o charakterze konsolidacyjnym – na spłatę wcześniej zaciągniętych zadłużeń) , która doprowadziła bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 142.207,00 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. M. (1) – k. 193 akt II K 1/18 k. 53v-54 ; zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach – k. 11 akt II K 1/18; umowa kredytu gotówkowego – nr (...) – k. 4-6 ; zestawienie połączeń wychodzących – k. 55; częściowo zeznania świadka E. P. – k. 88v-89).

Kwota 30.000,61 zł została S. M. (1) wypłacona w gotówce, natomiast pozostała kwota przeznaczone została na spłatę łącznie dziesięciu wcześniej zaciągniętych przez S. M. (1) kredytów i kart kredytowych.

(dowód: pismo S. z dnia 19 czerwca 2019 roku – k. 75-76, częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. M. (1) – k. 193 akt II K 1/18 , k. 53v-54).

Oskarżona M. M. (3) w dniu 3 stycznia 2017 roku pracownikowi Banku (...) oddział w Ś. – M. T. (1) przedłożyła niewypełnione zaświadczenie o zarobkach na którym widniał jedynie jej podpis, oraz pieczętka firmy (...), które wypełniła osobiście. Na osobnej kartce oskarżona M. M. (3) napisał dane „P. M. 721-041-321”. Oskarżona M. M. (3)

nigdy nie pracowała we wskazanej w zaświadczeniu firmie, a podana przez nią osoba, to jej siostra, która nigdy jej nie zatrudniała.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. M. (3) – k. 201 akt II K 1/18, k. 40v-41; zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach – k. 24 akt II K 1/18).

Weryfikacji pod względem merytorycznym przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach dokonywała oskarżona M. T. (1). Sprawdziła ona istnienie firmy podanej w zaświadczeniu w Internecie. Podczas zawierania umowy kredytowej w dniu 3 stycznia 2017 roku zatelefonowała pod numer podany przez oskarżoną M. M. (3) na karteczce, celem weryfikacji zatrudnienia oskarżonej w firmie (...) z wynikiem pozytywnym co nakreśliła na zaświadczeniu. Tym samym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej na podstawie nierzetelnego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach przyjętego przez M. T. (1) zawarta została umowa kredytu gotówkowego nr (...) (o charakterze konsolidacyjnym – na spłatę wcześniej zaciągniętych zadłużeń) która doprowadziła bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 149.999,01 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. M. (3) – k. 201 akt II K 1/18, k. 40v-41; zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach – k. 24 akt II K 1/18; umowa kredytu gotówkowego – nr (...) – k. 14-16; zestawienie połączeń wychodzących – k. 55; częściowo zeznania świadka E. P. – k. 88v-89).

Kwota 10.506,89 zł została M. M. (3) wypłacona w gotówce, natomiast pozostała kwota przeznaczona została na spłatę łącznie ośmiu wcześniej zaciągniętych przez M. M. (3) kredytów i kart kredytowych.

(dowód: pismo S. z dnia 19 czerwca 2019 roku – k. 75-76, wyjaśnienia oskarżonej M. M. (3) – k. 41)

Oskarżeni S. M. (1) i M. M. (3) nie oferowali, ani nie przekazali M. T. (1) żadnej korzyści majątkowej przed ani po udzieleniu im przez nią kredytów.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. M. (1) – k. 54; wyjaśnienia oskarżonej M. M. (3) – k. 40v;)

Oskarżona M. T. (1) za udzielenie kredytów gotówkowych oskarżonym S. M. (1) i M. M. (3) otrzymała premię sprzedażową.

(dowód: zeznania świadka P. M. – k. 55; zeznania świadka M. K. – k. 73; zeznania świadka E. P. – k. 89)

Oskarżona M. M. (3) była w przeszłości karana sędownie za czyn z art. 286 § 1 k.k. Natomiast oskarżony S. M. (1) i M. T. (1) nie figurują w Kartotece K.

(dowód: dane o karalności oskarżonej M. M. (3) – k. 229; dane o karalności S. M. (1) – k. 231; dane o karalności M. T. (1) – k. 233)

Oskarżeni S. M. (1) i M. M. (3) przesłuchiwani przez prokuratora w postępowaniu przygotowawczym przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów w całości. Podali, że z uwagi na ich trudną sytuację finansową i zadłużenia, które zobowiązani byli spłacać po zmarłym krewnym przedłożyli w banku niewypełnione zaświadczenie o zarobkach, jedynie przez nich podpisane i ostemplowane pieczętką znaną w ich mieszkaniu w rzeczach zmarłego krewnego. Oboje podali, że nigdy nie pracowali w firmie, której pieczętka widnieje na zaświadczeniach o zatrudnieniu i zarobkach.

Oskarżona M. T. (1) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Wszyscy oskarżeni bezpośrednio przed Sądem podtrzymali swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Małżeństwo M. konsekwentnie przyznawali się do popełniania zarzucanych im czynów jak i okoliczności ich popełnienia, natomiast oskarżona M. T. (1) nie przyznała się i odpowiadał jedynie na pytania zadane przez jej obrońcę. Wówczas wskazała, że udzielała kredytu Państwu M., lecz nie miała świadomości, że nie będą oni tego kredytu spłacać. Podała, że nie

wypełniała wniosków o kredyt złożonych przez oskarżonych M. i , że nic na nich nie wpisywała, a nadto, że Państwo M. byli stałymi klientami banku, wielokrotnie przez bank byli również weryfikowanymi.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wniosek o uzasadnienie wyroku złożyła jedynie oskarżona M. T. (1) i jej obrońca , z uwagi na co Sąd zważania sformułuje jedynie w odniesieniu do czynu dotyczącego oskarżonej M. T. (1).

Przechodząc do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, wskazać należy, iż Sąd co do zasady nie dał wiary wyjaśnieniom M. T. (1). Wyjaśnienia oskarżonej M. T. (1) były zdawkowe, oskarżona w toku całego postępowania korzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień, przed Sądem odpowiadała jedynie na pytania swojego obrońcy.

Z uwagi na powyższe jedyną okolicznością, którą wyjaśniła oskarżona M. T. (1) był fakt, iż nie wpisała niczego na wnioskach o kredyty, których udzieliła oskarżonym M. oraz nie miała świadomości, że kredytobiorcy nie mają w zamiarze nie spłacania zaciągniętych zobowiązań. Sąd jako niewiarygodne ocenił wyjaśnienia M. T. (1) głównie z uwagi na treść wyjaśnień oskarżonych S. M. (1) i M. M. (3), którym to Sąd dał wiarę w całości.

Wskazać należy, że oskarżeni S. i M. M. (3) bezpośrednio przed Sądem konsekwentnie podtrzymywali swoje wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego i przyznawali się do czynów o które zostali oskarżeni. Sąd dał im wiarę w całości, gdyż nie mieli oni żadnego powodu dla którego mieli by niesłusznie obciążać oskarżoną M. T. (1). Wręcz przeciwnie, z uwagi na „pomoc” jakiej im udzieliła nie chcieli oni podawać faktów, które mogłyby ją obciążać. Co więcej ich wyjaśnienia wzajemnie się uzupełniały, były logiczne i przedstawiały właściwie taki sam proces działania wszystkich oskarżonych podczas dokonywania przestępczych czynów przez nich samych a także przez oskarżoną M. T. (1). Mało tego, skoro sami mieli świadomość, że zostaną pociągnięci do odpowiedzialności karnej nie mieli żadnych powodów do tego aby wyjaśniać niezgodnie z prawdą.

Za uznaniem za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonej M. T. (1) przemawiają także dowody z dokumentów potwierdzające, że to właśnie M. T. (1) jako doradca klienta (...) w Ś. zajmowała się udzieleniem kredytów Państwu M. i S. M. (1), czego jednak żadna ze stron nie kwestionowała i musiała ona mieć świadomość, że oskarżeni M. przedkładają nierzetelne zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach. Zaświadczenie to było bowiem niewypełnione prawie w całości w szczególności w najistotniejszej części , a więc nie była podana kwota ich zarobków. Logicznym jest , że ta kwota nie była wpisana i to świadomie przez S. i M. M. (3) , gdyż nie wiedzieli oni jaka ta kwota winna być aby wniosek został zaakceptowany. Z pewnością natomiast wysokość kwoty była znana M. T. (1) z racji pracy w banku a zatem z pewnością orientowała się jaka kwota winna być wpisana we wniosku kredytowym S i M. M. aby wniosek został zaakceptowany. M. T. (1) miała wiedzę , że potrzebny jest im kolejny kredyt , ale przy ich rzeczywistych dochodach decyzja o przyznaniu kredytu byłaby prawdopodobnie negatywna.

Zdaniem Sądu na prawdzie polegały zeznania świadka P. M., który jest pracownikiem Departamentu Zapobiegania Przestępstwo Finansowym, Banku (...). Dokonywał on jedynie sprawdzenia kredytów zaciąganych w dużych kwotach o charakterze konsolidacyjnym, między innymi kredytów udzielonych oskarżonym M. z uwagi na brak wpływów na ich konta osobiste z tytułu wynagrodzenia oraz nieterminowości spłaty kredytu. Jego wyjaśnienia są logiczne i klarowne. Sam świadek nie posiadał wiedzy na temat okoliczności zdarzenia i udziału oskarżonych w ich popełnieniu.

Świadek M. K. nie posiadała wiedzy na temat samego zdarzenia. W czasie gdy doszło do jego popełnienia nie pracowała jeszcze w oddziale. Podobnie E. P. nie posiadała wiedzy na temat przyjęcia przez M. T. (1) nierzetelnego zaświadczenia o zarobkach. Sąd co do zasady dał wiarę tym świadkom, nawet w odniesieniu do tego, że nie podejrzewały one oskarżonej M. T. (1) o przyjęcie niewypełnionego dokumentu, gdyż miała pozytywne opinie zawodowe i była odpowiedzialnym pracownikiem. Nie świadczy to jednak o tym, że oskarżona M. T. (1) w ten sposób się nie zachowała, dlatego Sąd uznał iż zeznania są wiarygodne.

Żadna ze stron nie kwestionowała dowodów z dokumentów. Nie budziły one także żadnych wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze z treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 11 października 2000 r., II Aka 120/00, (Prok.i Pr.-wkl. 2001/5/26 – LEX nr 46985) „Ustawodawca w art. 18 § 1 k.k. nie wprowadził żadnych dodatkowych warunków dotyczących porozumienia. Może ono dojść do skutku w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany, ważny jest zamiar współdziałania z drugą osobą w wykonaniu czynu zabronionego. Współdziałający muszą mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego.” Oskarżona M. T. (1) prowadziła oba postępowania kredytowe dot. oskarżonych S. i M. M. (3). Jak wynika z wyjaśnień M. M. (3) gdy kilka miesięcy wcześniej udała się do oddziału banku, gdyż miała problemy w spłacie kredytów od M. T. (1) otrzymała druk zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach (k. 201 akt II K 1/18). Oskarżeni M. na wskazanym druku umieścili swoje podpisy i ostemplowali pieczętą, którą znaleźli w rzeczach zmarłego krewnego. Znali oni procedurę postępowania przy udzielaniu kredytu o czym świadczy fakt, że na osobnych kartach mieli przygotowane dane osób i ich numery telefonów które potwierdzą, że są oni rzeczywiście zatrudnieni w rzekomej firmie, której pieczętą widniała na zaświadczeniu. O czym oskarżeni M. musieli zostać przez oskarżoną M. T. (1) uprzednio poinformowani, (skoro to ona dała im druk niewypełnionego zaświadczenia i ona prowadziła sprawę udzielenia im kredytu) że niezbędna będzie osoba i numer kontaktowy do niej, gdyż w procedurze udzielenia tak wysokiego kredytu niezbędna jest telefoniczna weryfikacja przedłożonego zaświadczenia. Co więcej oskarżony S. M. (1) wyjaśnił, że M. T. (1) przy nim wpisała dane S. A. i jej nr telefonu wpisała na zaświadczenie oraz wskazał, że nie wie po co wykonała ona połączenie telefoniczne do tej osoby. Jak podał prawdopodobnie, żeby połączenie znalazło się na bilingu. Z treści jego wyjaśnień wynika, że wiedziała ona o tym, że zaświadczenie jest co najmniej nierzetelne. Zdaniem Sądu skoro to właśnie M. T. (1) zajmowała się udzieleniem kredytów oskarżonym M. co najmniej liczyła się z tym, że przedłożone przez nich zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach (nawet gdyby były niewypełnione przez nią) nie potwierdzają stanu rzeczywistego. Trudno bowiem w inny racjonalny sposób wyjaśnić z jakiego powodu osoba wystawiająca zaświadczenie o zatrudnieniu nie wpisuje w nim najważniejszej informacji jaką jest wysokość zarobków. Taki fakt nasuwa jedynie przypuszczenie graniczące z pewnością, że dokument ten nie odzwierciedla rzeczywistego stanu rzeczy, a zatem i obejmowała ona swoją świadomością, że przyjęcie przez nią nierzetelnego zaświadczenia umożliwi oskarżonym M. zawarcie umów kredytowych po wprowadzeniu w błąd pracownika banku dopowiedzianego za podjęcie ostatecznej decyzji o udzieleniu kredytu. Z uwagi na powyższe pomiędzy stronami doszło do zawarcia porozumienia co najmniej w sposób dorozumiany już przed podpisaniem przez nich umowy kredytowej.

Za czyn określony w art. 297 § 1 k.k. odpowiada osoba, która w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku (...) kredytu (...) przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę lub nierzetelny dokument, albo nierzetelne pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Natomiast za czyn określony w art. 286 § 1 k.k. kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Brak jest dowodów w zebranych w sprawie materiale dowodowym kto wypełnił zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach oskarżonych S. i M. M. (3). Nawet w sytuacji gdy nie zrobiła tego oskarżona M. T. (1), to nie ma to żadnego znaczenia dla jej odpowiedzialności godziła się bowiem na to, że dokument nie potwierdza stanu rzeczywistego, a oskarżeni M. w firmie (...) nie są zatrudnieni, bo wówczas otrzymałaby od nich zaświadczenia wypełnione w całości a nie jedynie z ich podpisem i pieczętą firmy. Mało tego M. T. (2) wykonuje połączenie telefoniczne na nr. telefonu i do osoby, którą podawali Mi S. M. naiwnie uważając że to osoby upoważnione do potwierdzenia ich zatrudnienia. Gdyby rzeczywiście M. T. chciała rzetelnie potwierdzić zatrudnienia oskarżonych M. i S. M. nic nie stało na przeszkodzie, a nawet należało to zrobić, znalezienie przedmiotowej firmy w (...) gdzie z pewnością byłby podany tam nr telefonu do kontaktu. Tym bardziej, że internetowo M. T. sprawdzała istnienie firmy w Krajowym Rejestrze Firm.

Natomiast za wiarygodnością oskarżonych M. i S. M. co do przedłożenia niewypełnionych zaświadczeń wskazuje także okoliczność, że oni samodzielnie nie byli w stanie obliczyć jaka kwota dochodu jest im potrzebna aby kredyt uzyskać. Jak wskazał S. M. (1) (k. 55v) wnioskując o kredyt nie miał on nawet świadomości jakie ma zadłużenie, nie widział więc jaka potrzebna jest mu kwota na ich spłatę, a tym bardziej kwota dochodu jaką należy wpisać aby uzyskać

kredyt. M. T. (1) przyjmując zaświadczenie wprowadziła w błąd decyzyjnego pracownika banku co do kluczowych okoliczności przy udzieleniu kredytu gotówkowego jakimi była wysokość miesięcznie osiąganego dochodu i inne zawarte w zaświadczeniu nieprawdziwe dane. Niewątpliwie oskarżeni S. M. (1) i M. M. (3) działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżona M. T. (1) także działała w celu osiągnięcia dla nich korzyści majątkowej, a sama także otrzymała z tytułu udzielenia obu kredytów premię sprzedażową.

Przy tak kształtującym się materiale dowodowym Sąd doszedł do przekonania, że oskarżona M. T. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona obu kumulatywnie zbiegających się przepisów z art. 286 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przez to, że w dniu 9 czerwca 2016 roku w Ś., w Oddziale I Banku (...) S.A. wspólnie i w porozumieniu z S. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty 142.207,00 zł wynikającej z kredytu gotówkowego nr (...), poprzez przedłożenie nierzetelnego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...). z.o.o, ul. (...) w N., które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego kredytu, wprowadzając tym samym w błąd pracownika odpowiedzialnego za podjęcie decyzji o udzielenie kredytu. A także przez to, że w dniu 3 stycznia 2017 roku w Ś., w Oddziale I Banku (...) S.A. wspólnie i w porozumieniu z M. M. (3), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziły w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty 149.999,01 zł wynikającej z kredytu gotówkowego nr (...), poprzez przedłożenie nierzetelnego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...). z.o.o, ul. (...) w N., które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego kredytu, wprowadzając tym samym w błąd pracownika odpowiedzialnego za podjęcie decyzji o udzielenie kredytu. Z uwagi na powyższe rozważania kwalifikacja prawna czynu o, który oskarżona była M. T. (1) nie budzi wątpliwości Sądu.

W oparciu o treść art. 115 § 2 k.k. Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości przestępstw popełnionych przez oskarżoną M. T. (1) jest znaczny. W pierwszej kolejności z uwagi na wysoką szkodę jaka przestępstwem została wyrządzona. Łącznie niekorzystnie bank rozporządził mieniem na kwotę prawie 300.000,00 zł. Po drugie przez to, że to pracownik banku, osoba zaufania publicznego dopuściła się jego popełnienia.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących dotyczących osoby sprawcy. Za okoliczność łagodzącą w ocenie Sądu należało uznać to, że oskarżona M. T. (1) nie była uprzednio karana sądownie. Natomiast jako okoliczność obciążającą wartość wyrządzonej szkody.

Wobec powyższego uwzględniając znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz dyrektywy wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonej M. T. (1) za popełnione czyny kar na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. po 8 miesięcy pozbawienia wolności za każdy z czynów uznając, że kara powyższa będzie adekwatna i w odczuciu społecznym sprawiedliwa.

Na podstawie art. 33 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonej M. T. (1) karę 200 stawek dziennych grzywny, gdyż kara ta będzie stanowić dla oskarżonej realną dolegliwość i zdoła skutecznie powstrzymać ją przed nieprzestrzeganiem w przyszłości porządku prawnego. Uwzględniając wysokość zarobków deklarowanych przez oskarżoną M. T. (1) w toku postępowania oraz fakt, iż obecnie nie pracuje ona w banku i nie są znane sądowi jej comiesięczne dochody, Sąd uznał kwotę 10 zł jako jednej stawki dziennej grzywny za odpowiadającą jej możliwością zarobkowym i majątkowym.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone wobec oskarżonej M. T. (1) kary pozbawienia wolności w pkt III wyroku Sąd połączył i wymierzył jej karę łączną jednego roku pozbawienia wolności. Orzekając o karze łącznej Sąd wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze względem oskarżonej M. T. (1).

Oskarżona M. T. (1) była uprzednio niekarana dlatego też na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.w., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd wykonanie orzeczonej wobec niej kary łącznej jednego roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby dwóch lat, zobowiązując do informacja kuratora o przebiegu okresu próby. Postawa oskarżonej, jej sposób życia przed jak i po popełnieniu przestępstw świadczyła o jej co do zasady właściwym funkcjonowaniu w społeczeństwie i przestrzeganiu porządku prawnego. Zdaniem Sądu wobec oskarżonej M. T. (1) będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie ich w aktach sprawy.

Na podstawie art. 627 k.p.k. a także art. 618 § k.p.k. koszty sądowe w całej sprawie wyniosły łącznie 150 zł. Z uwagi na fakt, iż postępowania toczyło się przeciwko pięciu oskarżonym kwotę tę należało podzielić na każdego z nich, po 38 zł. Natomiast na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzono jej opłatę w kwocie 580 zł.